

могатъ да си взематъ гнѣздото! Ха, вървете ги връщайте сега! Ама и азъ, дърто, защо ви тръгнахъ по ума! Останахъ си презъ лѣтото безъ дружинка и толкова! Вамъ е лесно. Имате си въ кѣщи деца да ви чуруликать — добре ви е. А за дѣда си Мирча и не мислите.

Докато дѣдо Мирчо ни гълчеше и ние се чудѣхме, какво да му кажемъ, видѣхме, че ластовичкитѣ се зададоха, а следъ тѣхъ летѣха още двајсетина ластовички и силно цвърчеха. Тѣ шумно свиха криле и кацнаха на вишната. Тукъ цвърчеха нѣколко минути, сговаряха се нѣщо, па изведнажъ прѣхнаха и полетѣха къмъ гнѣздото.

Врабецътъ плахо взе да върти глава и да отбива ударитѣ на разгнѣвенитѣ ластовички, а дѣдо Мирчо, докато ни се сърдѣше, започна да ни тупа по гърба и да дума:

— Браво, бе момчета, добре го нагласихте! Ще видите сега чудо! На парчета ще го направятъ, разбойника му проклети.

Дълго време ластовичкитѣ нападаха, дълго въртѣ настрѣхнала глава врабецътъ, па накрая, като отмалѣ, обърна се и съ сврѣ навжтре въ гнѣздото. Заспушаха се ластовицитѣ, заскубаха го, разхвърчаха се перушини — той не мърда. Около

часть време продължи борбата, а врабецътъ вземѣ та се обърне, подаде глава, чукне нѣкоя и друга ластовица и пакъ свре глава навжтре.

Тогава ластовичкитѣ отново се сбраха на вишната. Поцвърчаха, па се дигнаха и отлетѣха къмъ село.

— Отидоха да викатъ още, — рече дѣдо Мирчо.

Тѣй помислихме и ние, но се излѣгахме. Защото, не мина много, ластовичкитѣ се зададоха и, за наше голѣмо учудване, всѣка ластовичка носѣше въ клѣвката си калъ. Докато разберемъ какво ще правятъ, тѣ се спустнаха къмъ гнѣздото, накараха уплашения врабецъ да обърне грѣбъ и започнаха да зазиждатъ отвора на гнѣздото.

— Бравооо! — викна зарадванъ като дете дѣдо Мирчо. — Живъ ще го погребатъ. Вижъ какъсж намислили да му платятъ!

Да бѣхте тамъ да видите, какъ бързо запушиха отвора!

Следъ това ластовичкитѣ се сбраха пакъ на вишната, почуруликаха, вдигнаха се и отлетѣха.

Не зная защо, стана ми мъчно за врабеца, който и не дозираще, каква смъртъ му бѣха избрали ластовицитѣ.

— Дѣдо Мирчо, — рекохъ азъ — да отпуша гнѣздото. — Ще се удуши нещастното врабче.